

снѣжинкитѣ, правѣха топки и ги прѣскаха въ земята на свѣтли парченца. . .

Другитѣ снѣжинки гледаха отъ далечъ и трепераха, като виждаха мъжитѣ на тѣхнитѣ сестрици.

— Да бѣгаме, да бѣгаме отъ тѣзи мъчителни, нека отидемъ на полето, тамъ всички ще бѣдемъ заедно и спокойни! . . .

— Да знаете, колко ще ви бѣде добрѣ тамъ! — обади се брѣзата. Много години какъ живѣя на свѣта и много нѣща съмъ виждала и прѣкарала. . . И зимѣ и лѣтѣ слушамъ гласа на бѣднитѣ земледѣлци. . . Да знаете, мили снѣжинки, колко имъ сте нуждни прѣзъ зимата! Вие покривате посѣвитѣ и ги пазите отъ студа. Вие имъ давате топлина, която е нужна за живота. Лежете, спѣте и послѣ ще се радвате на добрината която сте принесли!

Снѣжинкитѣ послушаха брѣзата. Тѣ се прѣснаха по полето и образуваха мека дебела покривка. Подъ тѣхъ се топлѣха посѣвитѣ и не се страхуваха отъ студения вѣтъръ.

Дойде пролѣтъ и снѣжинкитѣ се стопиха. Тѣ напоиха младитѣ коренчета на посѣвитѣ и ги съживиха. Посѣвитѣ бързо почнаха да растатъ, скоро изкласиха и дадоха изобиленъ плодъ! Земледѣлцитѣ се радваха на плодородieto и си говорѣха: „Ехъ, благодарение на снѣга безъ него всичко щѣше да измрѣзне!“

